

Μνημείον Βετόβεν

Ποῦ ἔξω ἡ βαθυγάλανος ναυτική μπελλα-
μάννα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν σχεδιογραφοῦνται εὐτορ-
νώτερα τὰ πλατέα στήθη καὶ οἱ ἰσχυροὶ μῦς,
ποῦ τὰ κατάλευκα καλοσιδερωμένα κολλαρίνια
μὲ τὰ κυκλᾶ ἐπινώτια, αἱ ζῶηραὶ μελαγχροί-
ναι φυσιογνωμίαι καὶ οἱ τράχηλοι οἱ ὑπερήφα-
νοι, καὶ οἱ βραχίονες οἱ ἔχοντες τὰς διαστά-
σεις καὶ τὴν ἀθρότητα κοπάνων σιδηρῶν.

• •

• Ἡ ἐπίσκεψις ἐν τοσοῦτῳ ἐξηκολούθει.

Ὁ ἀρχίατρος ἔλεγεν ἕνα ἐνθαρρυντικὸν λό-
γον εἰς τὸν μὲν, μίαν εὐμενῇ φράσιν εἰς τὸν
ἄλλον, ἐξήταζε τὰ φάρμακα καὶ μετέβαινε εἰς
τὴν περρακλειμένην κλινὴν.

Πρὸ ἑνός ἐν τούτοις ἀσθενοῦς ἐστάθη περισ-
σότερον, καὶ ἐγὼ ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς αὐ-
τῆς εἶχα μείνῃ μακρόθεν ἀναποφάσιστος, ἠθέ-
λησα ἐκ περιεργείας νὰ πλησιάσω.

Ὁ ἄρρωστος, νέος ναύτης, ὠχρότατος καὶ ἀ-
δύνατος ὡς σκελετός, ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς
ράχews, καὶ ἡ καστανὴ κουβέρτα μὲ τὰς κυ-
νάς ἀγκύρας, ἐσχιδίαζε μὲ ἀπαισίαν εὐκρίνειαν
τὸν ἰσχνὸν κορμὸν του καὶ τὰς ὀστεώδεις κνή-
μας εἰς ἀνώμαλον γραμμὴν ἔως κάτω ὅπου
ἀνυψοῦτο εἰς τὸ μέρος τῶν ποδῶν.

Βεβαίως, καμμία σοβαρὰ ἀσθένεια θὰ ἐθα-
σάνιζε τὸν ἀτυχῆ.

Εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ λεπτὸν καὶ κίτρινον
ὡς ἐκ διαφανοῦς κηροῦ τὸ δέρμα εἰσεῖχε πα-
ταχυρῶ εἰς τὰς κοιλότητες, καὶ τὰ διάφορα
ὅσῃ σχεδιογραφοῦντο σχεδὸν ὡς εἰς κορνιὸν
σκελετοῦ.

Μόνον τὸ μέτωπον προσεῖχε καὶ ἡ ρίς ἡ
ὁποία εἶχε λεπτυνθῇ καὶ ἐφαίνετο ἐπιμήκη·
ὅπως συμβαίνει εἰς τοὺς ἐτοιμοθανάτους καὶ
τοὺς νεκρούς.

Τὰ ζυγωματικά καὶ οἱ κρόταφοι ἐσχημάτι-
ζον βαθύσματα σκιερὰ καὶ ἀπαίσια, ἀπὸ τὰ
χειλῆ ἐς τὰ ὁποῖα ἐσκεπάζοντο ἀπὸ ἀραιούς
θυσάνους μελανοῦ μύστακος, ἀτάκτου καὶ ἀπε-
ριποιήτου, ὁποῖον μόνον ἡ ἀσθένεια φύει, ἐφαί-
νοντο οἱ ὀδόντες ὑπόλευκοι καὶ ὀλίγον μεγάλοι,
φωτίζοντες πενθίμως τὸ σύνολον τῆς μορφῆς.
Ἐμεινεν πάντοτε ἐξηπλωμένος προσηλώνων
δύο ἀνησύχους πυρετώδεις ὀφθαλμούς ἐπὶ ὅσων
τὸν περιεκύκλουν, ἐνῶ οἱ ὀκτακυλῶδες τοῦ τῶν ὁ-
ποίων διεκρίνοντο οἱ ἄρμοι, ἔσυρόν ἐπιμόνως
πλησίον τοῦ πώγωνος τὸ ἄκρον τοῦ σκεπασμα-
τος.

Καὶ εἰς τὴν ἀποσκελετωμένην αὐτὴν φυσιο-
γνωμίαν, μόνον οἱ δύο αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο
ζῶντες, ὑποπτοι καὶ ἀνήσυχοι ὑπὸ τὸ στίλβον
δέρμα τοῦ μετώπου, προσπαθοῦντες περιφρόβως
νὰ μαντεύσωσι, ν' ἀρπάσωσι καμμίαν λέξιν,
καμμίαν ἔκφρασιν φυσιογνωμίας, ἥτις νὰ κρίνῃ
περὶ τῆς τύχης του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμνεν ἐν ἀκούσιον
κίνημα καταπόσεως καὶ τότε ὁ οἰκτρὸς λαϊμός
του ἐφαίνετο τρομακτικός, μὲ τοὺς ἰσχυροτά-
τους μῦς οἱ ὁποῖοι προσέβαλλον ὡς σχοινία τε-
ταμένα.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἐφημερεύσας ἰατρός ἀνέφερε
περὶ τῆς κατστάσεώς του εἰς τὸν ἀρχίατρον,
αὐτὸς ἐφαίνετο συγκεντρώων ὅλην τὴν προσο-
χὴν του, ὅλην τὴν ἔντασιν τῆς υπέρβειός του,
εἰς τὴν κίνησιν τῶν χειλέων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα
ὠμίλουν δι' αὐτὸν καὶ ἴσως ἐπρόφερον τὴν κα-
ταδίκην του.

Βλέπεις αὐτόν; . . . εἶπε κρυφίως εἰς τὸ
οὐς μου ὁ φίλος μου ἀνθυπίατρος· εἶναι ὑποκε-
λευστής εἰς τὰ «Ψαρά» καὶ ἐπαθε φυματίωσιν
πρὸ ἑξ μηνῶν. . . Τώρα εἶναι πλέον εἰς τὰ τε-
λευταία του καὶ τὸν περιμένομεν ἀπὸ ἡμέρας
εἰς ἡμέραν. . . ὅ,τι δὲ τὸν ἀποτελεῖν εἶνε ὅ,τι
ἡ ἀρραβωνιαστικὴ του τὴν ὁποίαν φαίνεται ἀ-
γκαπᾶ πολὺ, ἀφ' ὅτου ἔμαθε τὴν ἀσθένειάν
του, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ἰδῇ. . .
ἔχει τέσσαρας μῆνας νὰ ἰδῇ κανένα ἀπὸ τοὺς
ἰδιούς του. . .»

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν παροξυσμὸς βηχὸς ξη-
ροῦ, ἤρχισε νὰ σχίζῃ τὸ στήθος τοῦ ταλαιπώ-
ρου, ὅστις ἐχρωμάτισε ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του